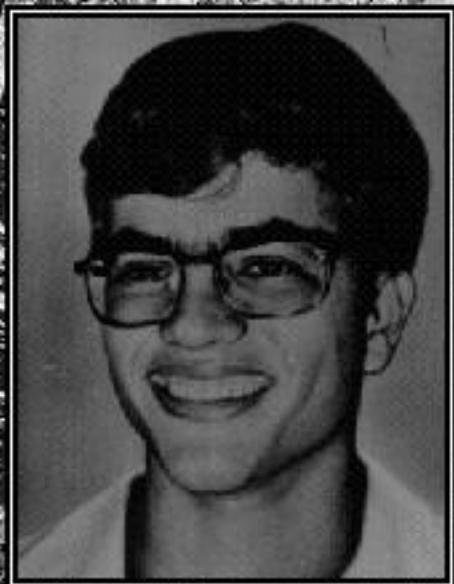

לזכרו של אהרון אוריניץ

אורי

אורי שלנו

אורי נולד ב-28.4.53 לשמחת כל בני המשפחה ולאשרו של אחיו, שי, הגדול ממנו בארבע שנים, את חקופת ילדותו המוקדמת של אורי אין מצינים סיפורים מיוחדים - סיפורו הוא סיפור כל ילד בקיבוצנו. היתה לו ילדות עשירה וחיונית ומאשרת בבית הילדים החם ורב האפשרויות שלנו. הוא מיצה במסגרות החינוך שלנו את כל אשר ניתן - בן בית בחצר הגדולה, השופעת רשמים בלי סוף, נהנה מטיולי בין הערביים לטרקטורים, לדיר, למרומי הגלבוץ כשבתות. מכיר את שבילי ההר וכל פינה במשק - בן העמק הזה.

עד כה ז' גדל אורי ככל הילדים - בריא, יפה זנחה, בכתה ז' סבל מכאבי ראש עזים, שהביאו בסופו של דבר לניתוח בית-החזה. הניתוח כשלעצמו היה רציני למדי, אך בעיקר חולל מפנה בנפשו של אורי - נטע בו פחד מהבאות, פחד שרדפו עד לגירסו: מה יהיה אם לא יתקבל לצבא... כבר בחדר הניתוח פנה ורד אל ד"ר ניסן המנתח: "אז מה, לא יקחו אותי לצה"ל?" הרופא הבטיח לו שיוכל להתנייט ואין מקום לדאגה. לימים, כשהתעוררו בעיות הבריאות בלשכת הגיוס, חבט אורי מהרופא לקיום הבטחתו ולעמוד לימינו בתביעתו להתקבל ליחידה קרבית.

אך לזמן הגיוס קדמה תקופת-חיים יפה בשכבת-הצעירים. תקופה שבה נתפס לאהבת נופים, לידיעת הארץ במסגרת החוג של חטיבת בני הקיבוץ-המאוחד. חוג שהתמיד בפגישותיו כמשך שנים, בקורסים של החוג נוצרו חברויות ונרקמו קשרים עם בני משקים אחרים, "המשונעים" לטיולים.

אורי טייל הרבה. אהב לחדור לפינות נסתרות, לגלות את היופי בטבע ובעצמו - קרץ, זריחת שמש, זר רקפות, סלע מיוחד במראו, מורדות חרים - כל אלה דברו אל נפשו. הוא חי את עולם המראות. בהוג לצילום כבייתה י"ב רכש ידע בתוקי הצילום והפיתוח ובאמצעותו - דרך להנצח את הטפים והתופעות שמשכו את עיניו.

באהבתו לטיולים ולטבע רצה להדביק גם את החברה בבית, וזמן מה אירגן את טיולי השבתות של שכבת הצעירים.

מספרים 8 אגאון אורי ז"ל

דרך עבודתי כמטפלת בבני נוער קשר אורי קשרים עם נערים גם מחוץ לכותלי בית-הספר. חדרנו היה פתוח תמיד, ארוחת המנחה וסעודות השבת כללו "המונים" - הדבר לא הפריע לאורי, להיפך, לא אחח היה הוא המזמין והמארח ו"אסף" לו בין הבאים שותפים וחברים לעניניו השונים.

והיו לאורי הרבה ענינים! חדרו היה דומה למוזיאום קטן. היו לו פינות משלו ועולמות של תחביבים, שבהם ידבה לעסוק עם עצמו וברונג המשפחה המצומצמת: אוסף בולים, אוסף מחזיקי מספחות, אבנים ומאובנים, צדפים וקרצים. גם אני "נרתמתי" לשמירת הסדר בכל אלה. ונסיבות חייו הנכבדו את הקשרים בינינו, יחסיו היו גלויים ופשוטים. אורי היה מספר לי על עצמו, ואני הזדהתי מאד עם בעיותיו, שבעצם סבבו תמיד סביב אותו ציר: הסחד מהרגע בו לא יזתן לו להתגייס ליחידה קרבית. היה מן הראשונים בין - בני ביחוש להוציא רשיון נהיגה, כאילו להוכיח לעצמו את יבולתו.

אורי יצא ל"שנה שלישית מוקדמת" אדרי חג-המחזור. קיווה ששנה זו תחשל אותו ותמנע "צרות" עם הצבא. השם להפתע הכל, החל לעבוד בנר. אני לא התפלאתי - ראיתי בזה המשך לעבודתו המשותפת בגינה ליד הדרנו. גינה זו הייתה חלק מעולמו. לא יצא ידי חובתי רק בהבאת הזבל ובהפיכת האדמה, הוא גם כתר את הפרחים והעצים. אהב את הגינה. הקדיש תשומה לב לכל מה שמסביב לבית, ושמה לכל קישוט.

גם לסבתא חנה דאג - ראה עצמו אדרי לגינתה ולכל קושי שנתעורר אצלה. מילדותו היה קשור אליה. אצלה הכין תמיד את שעוריו, ובחדרה הקטן היו השניים מפליגים בשיחות ארוכות ומאלפות.

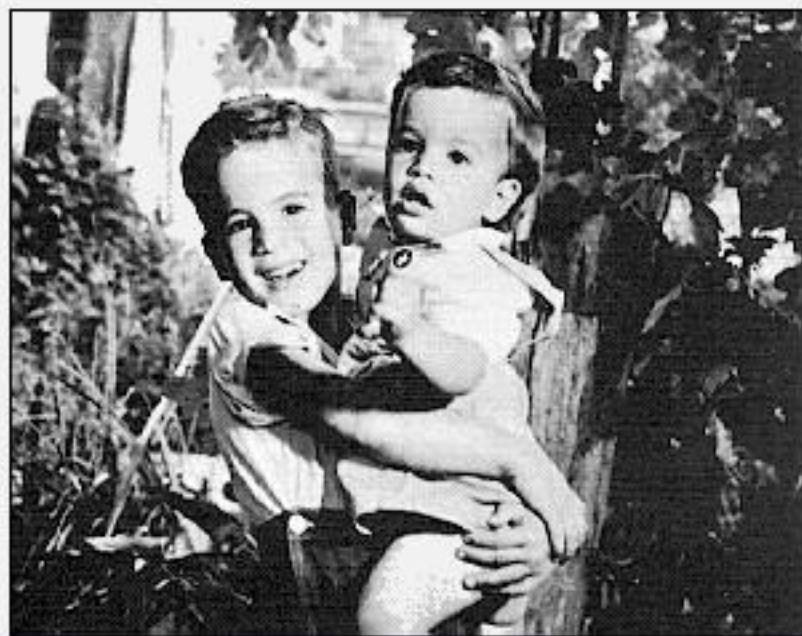
הוא היה ה"קטן" שלנו ולכן העתרנו עליו הרבה אהבה ותשומת-לב והתעסקנו בכל אשר לו. הקשר בינו לבין שני דאג הגדול, הלך והתדק כאשר אורי היה בשכבה דעורים ושי בצבא, ואורי אהב ל"השוויץ" באה הגדול.

מספרים 8 אגאון אורי ז"ל

אורי חשב על עבודה בית באוניות הקיבוץ. גם אבי ראיתי בכך מוצא - הלא זו עבודה חשובה כשלעצמה וגם עשויה לשמש כפיצוי למגבלות הפיזיות, היא חננה לאהבת הנופים הרחוקים, לייצר הצילום, לעולמות חלומותיו. זה בינו לדון בדבר. אכן, אנתו, הדורים, באבנו את כאבו, סבלנו עימו ולחמנו על גיוסו לצה"ל והשתלבותו בקוים. היינו שוחטים לפחדיו ולצערו כשעבר, עם גיוסו, מוועדה רפואית אתה למשנה, כדי להעלות כל פעם במקצת את ה"פרופיל" שלו.

זכות ידיעותיו בתחום הצילום הגיע ליחידת מודיעין שעסקה בצילום, יום לפני המלחמה נשלח לחצפית בקנטרה, רצלים בתעלה את המוצב ממול. היה עם החיילים שישבו בקו, ובשעת המסיגה ב-8 באוקטובר - אבדו עקבותיו, ואורי שלנו נעלם...

נעמי

חברים מספרים על אורי

החדר עומד באפילה. על הקיר מנגד מוקרנות שיקופיות צבעוניות. טיפת גשם על עלה גדלה לעינינו ונוצצת כיהלום. שמש אדומה נשקפת מחלון מסגד. כרכום וסתוונית, שהציצו אחרי גשם ראשון. שער נערה מתבדר ברוח מול גלי הים. התמונות רודפות זו אחר זו - חרשפות משהו מנפשו של נער ממושקף ונמוך-קומה שבסבלנות אין קץ, ברגישות רבה ביקש לתת בטוי באמצעות הצילום לכל היופי והקסם שגילו עיניו בכל פינה.

בחדר יושבים בני כיתה, שליוו את אורי מינקותו, חברי גרעין בית-גוברין, בני משפחה.

נמרוד: לספר עליך, אורי, בעל חבר שנפל ואיננו, לספר מעט מן הזכרונות הרבים והיפים שעברו יחד-קשה. הדמעות קצת מציקות, וכל הזכרונות כבר שייכים לתחום העבר. עבר, המתחיל ב"גן-חדיש" ועובר לכיתות הראשונות של בית-הספר. אורי, ילד מסודר ומסורק, קצת נמוך בקומתו מאחרים - אך קונדס לא קטן. אלוף המשחקים בשיעורים ומחוצה להם, שנהיה אחר-כך ל"מלך הפטנטים". בשכבת-הנעורים אורי הוא המארגן והרחח החיה של טיולים וכנסים. ידיו הברוכות ידעו בשנים הבאות גם לדחוף את החיילים לארגן להם מועדון משלהם. ועתה, כשנפגש במועדון - אורי איננו. רק זכרו נשאר במועדון, בעבודות היד. בתצלומים היפים של נופים ופרחים של חיים. חיים שעזבת, אורי, בטרם עת ואתה עדיין צעיר בשנים.

נעמי: ההליכה לבית-גוברין היתה לאורי חוויה חשובה ומבגרת בחייו. ולא רק לו, אלא לכל בני החבורה, שקשרו בינם לבין עצמם קשרי קירבה ורעות. הייתי מבקשת מכם, חבריו, לספר על היווצרות הגרעין, על ההווי שיצרתם בבית-גוברין. ומתוך סיפורים אלה יעלו, אולי, קווים מדמותו של אורי.

גיל: אני יכול להחשב כ"אדם הראשון בגרעין". עלי הוטל לאסוף חבר'ה ביישובי הקיבוץ המאוחד, שיצטרפו לגרעין. לקחתי יום-לימודים והתחלתי לנסוע, להסתובב ולחפש מצטרפים. התוצאות של חצי היום ההוא היו עוד אדם אחד לגרעין ואז הגעתי לעין-חרוד. התיישבתי על דשא הדקלים, ושאלתי את שני (אותה הכרתי) מי, לדעתה, יכול ללכת לגרעין. היא נעמדה והתחילה לצעוק לחבר'ה: "עוזי, אורי - בואו רגע. רוצים להיות בגרעין? "כן, למה לא!" - וכך רשמתי תוך זמן קצר חמישה שמות של מועמדים לגרעין. והם היוו את הבסיס הראשוני לגרעין.

עוזי בנארי: התאספנו לגרעין בבית-גוברין חבר'ה, בני משקים, בעלי אותו רקע של החינוך הקיבוצי, אך בתחילה לא היה לנו כמעט שום דבר במשותף. הקשר הראשון בינינו החל להיווצר כשהיינו מתאספים יחד כמעט ערב ערב ומשחקים משחקי-חדר - משחק ה"אלמנטאש", או משחק הכוס שהיה המשחק המלהיב ביותר, שהחבר'ה לא לא יכלו להנתק ממנו עד שלוש לפנות בקר. ובאמצעות הכוס התגלו הרבה סודות כמוסים...

מספרים 8 אגמון אורי ז"ל

אורי נכנס לעבודה במטע - זו היתה עבודה משעממת מאוד, חד גוונית והחבר'ה החלו ל"השבר" אחד אחד, ואפילו רצו לעזוב בשל כך את הגרעין. אורי החליט למצוא לו אפיק פעילות משלו ונכנס לעבוד בנוי. עד אז לא היה איש שעבד בנוי של בית גוברין, ואורי, על דעת עצמו, ביוזמתו-הוא החליט ל"התלבש" על הענין. ארגן לעצמו טרקטור ישן, החל לקצור דשאים, טיפת את איזור חדה"א, ובמיוחד את איזור המגורים של הגרעין.

לאחר זמן פנו אליו שיעסוק בהדרכה. לבית-גוברין הגיע בער מוצמד, ש"הצטיין" בפראותו הרבה. אורי ניסה תחילה לסרב, אך משנכנס לענין, עשה זאת בכל ליבו! - הפעיל את חניכיו במרץ, עשה להם מחנות, מדורות. גילה כלפיהם סבלנות עצומה, והם אהבו אותו מאוד.

גיל: אני נכנסתי להדרכה אחרי אורי, ולא היה זה פשוט להכנס "לתוך נעליו". כל דבר שהייתי אומר או עושה מיד היו קופצים: "אורי עשה זאת אחרת!" לא הסכימו ללמוד אפילו דברים חדשים, שאורי לא הראה להם קודם לכן.

מספרים 8 אגאון אורי ז"ל

מיכל: לי גרם אז אורי "נזק חינוכי" גדול - אני הייתי מטפלת כשהוא היה המדריך. ניסיתי להכניס את הילדים למסגרות חיים קבועות של שעות שינה ואכילה - כל אלה לא ענינו את אורי. היה בא ב-11.00 בלילה, מוציא את הילדים לטיול. ב-2.00 בצהריים - רצים לגבעה. תמיד סלחתי לו, כי ראיתי עד כמה אהבו אותו הילדים, עד כמה היה ער ורגיש לכל אחד מהם.

שירי: כשבאנו לבית גוברין היה כל איזור הצריפים שלנו איזור מוזנח ביותר. אני זוכרת את אורי שממש מההתחלה התאמץ לשוות למקום מראה חדש ובמיוחד ליד הצריף שלו, כמובן, הגינה שלו היתה ממש לדוגמה! גם אנחנו, בצריף שלנו, עשינו גינה וניסינו לגדל פרחים, אבל משום מה אצלנו לא גדל כלום, ואצל אורי - גן פורח! ואז נזכרתי שגם הגינה ליד חדרה של אמא שלו, נעמי, בעין-חרוד, היתה תמיד פורחת ומטופחת, כך שהצלחת גינתו של אורי, נזקפת לזכות החינוך הטוב שקיבל...

גם על הנוי של המשק "התלבש" ברצינות האופיינית לו, ועשה גדולות בשטח זה.

מספרים 8 אגאון אורי ז"ל

הדר: חבל שאחרי לכתו של אורי מבית-גוברין לא נמצא לו ממשיך, ועתה הנני שוב מוזנח. . .

עוזי: זכורה לי תקופת "תאות-הבשרים" שלנו (צייד למטרות קומזיציים). אורי ואני היינו יוצאים לשדות לפזר מלכודות, ואחר-כך יוצאים לחפש מה נלכד בהן. ברגע מסוים לי נמאס הענין, כי לא מצאנו דורבנים. אך אורי לא התייאש. יום אחד אמר לי: "היום אני מביא דורבן" ובאמת, חזר באותו יום כשדורבן בידיו. מאז החלה ההצלחה להאיר לנו פנים. כמעט כל שבוע היינו עורכים קומזיץ. כשאורי הרוח החיה - מבשל, מחלק לכולם, נהנה.

הדר: הקונדרסות של אורי נתגלתה בכל מיני דרכים. פעם ישבנו בחדר וגילי נתן לנו "שעור בסקסולוגיה" - הסבר על בעיות המין. אני יודע איך. אבל עובדה שאורי הגיע עם טייפריקורדר, נעמד מאחורי הדלת והקליט אותנו מבלי שהרגשנו. . .

מספרים 8 אגאון אורי ג"ל

עוזי: כשהיינו בכתה י"א נכנס לאורי "ג'וק" בראש - לחפור בכול עץ ולהוציא מתוכו טבעות-עץ. בשעורי הסטוריה היה יושב ו"חופר", וכל הפסולת נערמת על הרצפה מתחת לשולחנו. כך שגם כשניסה להעלים את הדבר מעיני המורים היתה ערימת הפסולת הזו מסגירה אותו.

נמרוד: קראנו לאורי "פֶטְנוּס", על שום כושר האילתור והמצאת הפטנטים שלו. פעם רצינו לשמוע שידור משחק כדורגל נגד ברזיל והשעה היתה שעת שיעור. המורה, כמובן, התנגד לבזבז זמן לימודים על כדורגל, אך לא אחד כאורי יוותר. הוא הסתיר ארזניות-טרנזיסטור מתחת למעילו וכך ישב והקשיב, והשיעור התנהל על מי מנחות. עד שפתאום אורי מזנק וצועק: "גול!"...

עוזי: בי"ח באלול האחרון הקימו צינור מעל מי הבריכה. ואורי גילה חוש שווי-משקל בלתי רגיל. הוא בא אלי ואמר: "שמע, אף אחד לא עומד נגדי". ובאמת, אי אפשר היה להתחרות בו בשטח הזה.

מספרים 8 אגרון אורי ז"ל

שירי: אצל אורי בלטה עוד מימי בית-הספר תכונת היסודיות. כל דבר שהיה לוקח לידיים היה משלים עד הסוף; עד כדי קטנוניות לפעמים. הצורך לא לוותר. לסיים דבר עד תומו היה אצלו חזק ביותר.

בטיולים היה אורי תמיד הראשון. בחוגי ידיעת הארץ, בכל טיול שהתארגן - הוא הראשון להצטרף, לקחת חלק פעיל באחריות ובארגון. אהבת הטבע שלו היתה גדולה ורבה, והדבר מצא בטוי יפה בשיקופיות שצילם. הוא ידע לראות את הטבע, את המיוחד שבו.

עוזי: בתקופת הצבא הכאיבה לאורי העובדה שאינו חייל קרבי, אך הוא מצא לו דרכים משלו לבטא את עצמו. כשהחבר'ה היו מגיעים לטיול עם "עוזי" או "קלשניקוב" הוא היה מגיע עם ה"נשק האישי" שלו - המצלמה.

נעמי: אפילו ברגעים הקשים ביותר, כשהיה עליו לצאת עם חבריו ולפנות את המעוז בו ישבו, סרב אורי להפרד מהמצלמה, והצטער מאוד שהוצאה פקודה מפורשת לא לקחת כלום.

מספרים 8 אגרון אורי ג"ל

שני: אורי שמר כל הזמן על הקשר עם הבית. אני חושבת, שהקשר שלו לעין-חרוד היה יותר חזק מהקשר לבית-גוברין. גם סה, לא רק בבית גוברין, היה הרוח החיה בין החבר'ה המגויסים בטיולים. בקומזיצים הוא היה המארגן העיקרי של מועדון-החיילים. והארגון הצטיין כמובן ביסודיות ובאחריות, האופיינים כל-כך לאורי. הרבה פעמים היה נחל אכזבות. החבר'ה לא היו באים, לא היו משתפים פעולה. אורי היה מתרגז: "לא אמשיך בכך יותר. אתם רוצים - תארגנו בלעדי", אבל אף פעם לא הפסיק לעסוק בכך...

עוזי: כהמשך לדברי שני - הקשר של אורי לעין-חרוד היה באמת חזק. זמן מה היתה בגרעין "תקופה מתה", ואורי החליט לחזור לעין-חרוד ולעבוד במכוררת, ענף שמשך אותו מאוד.

אז גם ניגש למבחן נהיגה, כדי להשיג רשיון ג', ועבר את המבחן בפעם הראשונה שניגש! - הוא עשה זאת במינימום כסף ובמינימום זמן, וכולנו התפעלנו מכך.

מספרים 8 אגרון אורי ז"ל

עמירם: אורי סיפר כיצד עשה את ה"טסט" - ברבע שעה עמד בצומת, כשאסור להחליף מהלך, והרגל שלו כבר התחילה ל"התייבש"... וכך הצליח.

עווי: מתקופה קודמת אני זוכר איך הבנים שלנו מכתה י"ב החליטו להופיע בפורים.

נמרוד: גם אני זוכר את הפורים ההוא, אורי נטל אז חלק פעיל בהופעות. באחת ההופעות היה צריך לבצע... ברית מילה. והשאלה הייתה מי משני ה"קטנים" של הכיתה (מורן או אורי) יהיה הנימול, שישאו אותו על כפיים.

אורי היה אז פעיל במיוחד, רצה שנופיע בכמה שיותר מערכונים, כדי שכבני י"ב לא "נבייש את הפירמה". עד כמה שזכור לי באמת לא ביישנו...

עוזי: כשהיינו בסמינר י"ב באפעל החלטנו, אורי ואני, ל"התלבש" על נושא התותים ולגלות היכן היא חלקת התותים המובחרת באיזור... ובאמת, אחרי מחקר רציני התמחינו בענין, להנאת פיות רבים. שנה לאחר מכן באנו לבקר את המחזור מתחתינו באפעל, והחלטנו ל"הרביץ בהם תורה" בנושא האמור. אני זוכר איך אורי הוביל את החבר'ה בבקיאות רבה לחלקת התותים הזכורה לטוב.

נמרוד: כאחד הערבים שלנו באפעל החלטנו לנסוע לרמת-גן לראות סרט. התיישבנו באוטובוס, אבל לא ידענו איך מגיעים לבית-הקולנוע והתביישנו לשאול. לבסוף אזרתי אומץ, טפחתי על כתפה של יפיפיה שישבה לפנינו ושאלתי אותה על הדרך. זמן רב לאחר מכן עדיין לא נרגע אורי מחוסר הנימוס בהתנהגותי...

עוזי: בבית גוברין בפורים עורכים קרנבל רציני. אורי, היה כמובן פעיל מאוד בהכנת החג. גם בשכבר לא היה בבית-גוברין בא במיוחד כדי לעזור בארגון החג. הכשרון להכנת תפאורות ואביזרים לחג התבלט כבר כחגי הפורים בשכבת הנעורים.

מספרים 8 אגרון אורי ז"ל

נמרוד: בכנס רפסודות, בגמר כחה י"ב היה אורי היוזם, המתכנן וה"מוציא לאור" של הרפסודה שלנו והוא באמת הוציא מתחת ידיו מתקן רציני מאוד. כל חלק ואביזר ברפסודה היה פרי מחשבה ותכנון.

הדר: אנחנו, בני שדות-ים, הגענו לכנס בלי רפסודה. החלטתי לערוך סיור ולעלות על הרפסודה שתמצא בעיני ראוייה ביותר... נמצאו שתי רפסודות שבאו בחשבון - של גבעת ברנר ושל עין-חרוד. אך הרפסודה של גבעת-ברנר כשרק הוכנסה לפעולה מיד "התקפלה" ונמלאה מים, והיתה זו רפסודה "על תקן של צוללת..." ואילו הרפסודה של עין-חרוד היתה מאורגנת לתפארת ויציבה על פני המים.

עדה ב.: אורי עשה את הטירונות במחנה-80. אני, שכבר הייתי ותיקה במקום, הייתי נוהגת לארח את אורי בחדרי, ומצטערת שהיה עליו לחזור לאוהל שלו... כולם קנאו בו אז שהוא עושה טירונות עם כל הבנות...

מספרים 8 & אגרון אורי ז"ל

שירי: בתקופת הטירונות אגחנו היינו כמה בנות מהגרעין ומעין-חרוד. ואורי "הרוויח" מכך לא מעט. כל האוכל שקבלנו - היינו מעבירות אליו. כשהיה בא לבקר אותנו בחשאי (אסור היה לו לבקר אצלנו) היינו מעמיסות עליו מכל טוב. ממסיבת הסיום שלנו יצא עם ארגזים מלאי מזון.

נעמי: אורי רצה מאוד להעלות לעצמו את ה"פרופיל" בצבא, לא ויתר על כך וכסוף ממש היו באמת סיכויים שיצליח בכך.

נמרוד: באחת הפעמים שירד לתעלה היתה לו חוויה של המצאות תחת אש, והדבר השאיר בו רושם. הוא סיפר שכולם ניסו להראות עד כמה אינם פחדים, אבל האמת היתה כמעט הפוכה.

עוזי: הוא סיפר שעלה למגדל באזור התעלה לשם עריכת תעפית, וראה קצין מצרי מוציא כלי נשק ומכוון מולו. בנס לא קרה אז כלום.

מספרים 8 אגרון אורי ז"ל

שירי: אורי היה קשור מאוד לבית-גברין, אך הקשר לעין-חרוד היה אצלו מעל לכל. תמיד הייתי שומעת בקולו את ההתלבטות לאן יחזור. עקר הסיפוק שהיה לו בבית גברין היה מן העבודה עם הילדים - הוא אהב אותם מאוד, והם החזירו לו אתו יחס.

שני: ובכ"ז תמיד אמר - הרגשת הבית היא בעין-חרוד.

נמרוד: גם אני הרגשתי אצל אורי שהבית האמיתי בשבילו הוא עין-חרוד.

שירי: המשיך לשמור על קשר הדוק עם בית גברין ועם החברה בגרעין כל תקופת הצבא.

יגאל פ.: כשבאתי לעין-חרוד, לפני כשבע שנים, היה לי קשה מאוד למצוא חבר. לא הכרתי את האנשים סביבי, והרגשתי היתה קשה. אורי הצמיד אותי אליו. הזמין אותי מדי ערב לחדרו, היינו יושבים ומדברים, ודרכו התחלתי להכיר חברים מבני הכיתה ומבני שכבת-הנעורים. אורי זכור לי מאותה תקופה כבעל מרץ עצום, ידידותי מאוד ואהוב על כל הכיתה.

מספרים 8 אגאון אורי ז"ל

היינו יוצאים יחד לטיולים בעמק ולבקורי חבר'ה במשקי הסביבה. בכל מקום שהיינו באים אורי היה מתקבל בשמחה - היה מוכר לרבים ואהוב מאוד.

בטיולים השנתיים בלטה התמצאותו בשטח. נהג ללכת בסוף הטור ולעזור לנבשלים ובערבים היה מדרכן את החבר'ה להכין אוכל ואחר-כך הדליק תמיד את המדורה, סביבה היינו יושבים עד מאוחר.

נהגנו לרדת לבריכות-הדגים לצייד דורבנים ונוטריות. מן הבשר היה אורי מכין מטעמים ואת פרוות הנוטריות ייבש, וקישט את חדרו בפרוות מרהיבות.

כשהיינו באים מהצבא לבקרו בבית-גוברין הצטיין אורי כמארח. היה שמח לביקורים, ולנקח אותנו לטיולים באיזור היפה של בית-גוברין.

מספרים 8 אגרון אורי ז"ל

לאחר שהתגייס והוצב לכאר-שבע היינו נפגשים הרבה . כי אני שירתתי בשיבטה. השהייה במחיצתו תמיד היתה מעלה את המורל, והפרידה ממנו היתה קשה.

שבועיים לפני המלחמה בלינו בפיקניק בחמאם אל מאליוח. אורי סיפר לי על שהותו באיזור התעלה, והבטיח לי משם תמונת גוף יפה.

ביום כיפור הוכרזה כוננות, והגדוד שלי ירד לסיני. במשך השבוע הראשון למלחמה לא קיבלתי כל ידיעה על החברה מהמשק, והייתי מודאג מאוד. ידעתי, שאורי היה בגיזרה הצפונית, ומכיון שהגדוד שלי נלחם באיזור ההוא, ידעתי שהמצב שם גרוע. כשהגיעה אלי הבשורה שאורי איננו היה לי קשה מאוד לעכל זאת, ועד היום קשה לי להאמין שאורי שלנו, שכה אהבנו וביקשנו את חברתו - אלנו.

דמותו החייכנית, הלבבית, האהובה כל-כך, תשאר תמיד חרותה עמוק בזכרוננו.

מספרים 8 אגרון אורי ז"ל

דוד: גם אני זוכר את אורי כמיוחד מהימים הראשונים שלי בעין-חרוד. הוא הזמינני בערבים לביתו, היה מראה לי את אוספי המטבעות העתיקות ומחזיקי המפתחות ולא עבר זמן רב וגיליתי את תכונותיו כחבר, כמנהיג, כמצטיין ברוך-ליבו. אהבתי להמצא במחיצתו, לשבת איתו על כוס קפה, להאזין בצוותא לתקליט, להתווכח על כל הנושאים שבעולם - כל אלה נטעו בי הרגשה של בן-בית בביתו.

אני זוכר את השעות הרבות בהן בילה בחדר הצילום, עסוק ביצירת ואריציות וקומבינציות שונות של תמונות אגב פיתוחן. וכשהיה גומר את מלאכתו - היה מזמינני לחדרו, ומראה לי את התמונות, כשחיוכו הנצחי משתפך על פניו.

כשעברנו לגור בשכבת-הנעורים בחרתי, כמוכן, לגור עם אורי ולשמחתי ביליתי במחיצתו שלוש שנים. את חדרנו הפך למעין מוזיאון-לעתיקות, ולא שכח מעולם לקשטו בפרחים, וגם את עוגת הגבינה שהיתה כה אהובה עלי, מעשה ידיה של נעמי, לא שכח מעולם.

מספרים, אגואו אורי ג"ל

העטיין בדאגתו לגינה. היה דואג להשקייה, לזריעה, לעישוב יום-יומי.
יום אחד ראיתי צמח חדש בגינה, ולשאלתי ענה ששתל במבוק, כי מצא חן בעיניו.
מאותו יום התמיד בטיפול במבוק, והצמח עומד בגינה ההיא עד היום.

בני
המחזור-

תמונת
אקראי

גם כשנפרדו דרכינו - הוא
לגרעין ואני לצבא - ופגישותינו
היו פחות תכופות, היינו מוצאים
הזדמנויות לשבת ולשוחח, לשתף
זה את זה בחוויות החדשות.

זכורני פגישתנו כשבת שבילינו
יחד, ואמרנו איש לרעהו פשוט
"להתראות" - ומי שיער שתהיה
זו פגישתנו האחרונה? -

והוא עודנו נער... יהי זכרו ברוך!

מציאותם של אנחנו אורי ז"ל

כנערים רבים בגילו נסה לתפוס עולם ומלואו הסובב אותו. אין ספק שראה לפניו חיים ארוכים רבי עלילה ורבי אפשרויות...
הוא צלם הרבה, והיה בצילומיו נסיונו שלו לחדור... ולהבין את הסובב אותו.
נפילתו במלחמת יום הכיפורים 8 באוקטובר בקרבות הבלימה נגד המצרים
בקנטרה, קטעה את יצירתו ואנחנו עשינו אותה למצבה לו.

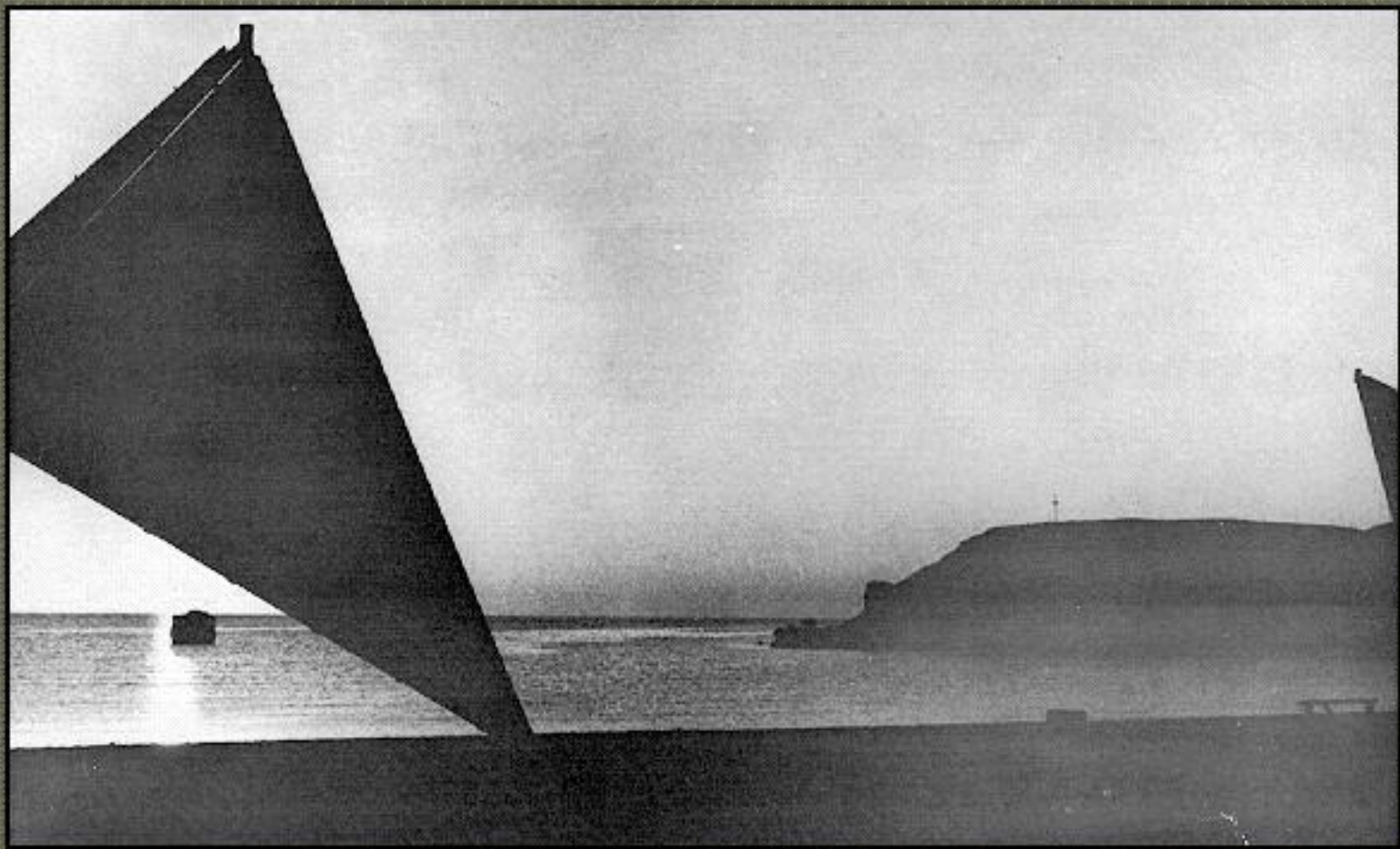
מציאותם של אגמון אורי ג"ל

משחק אור וצל

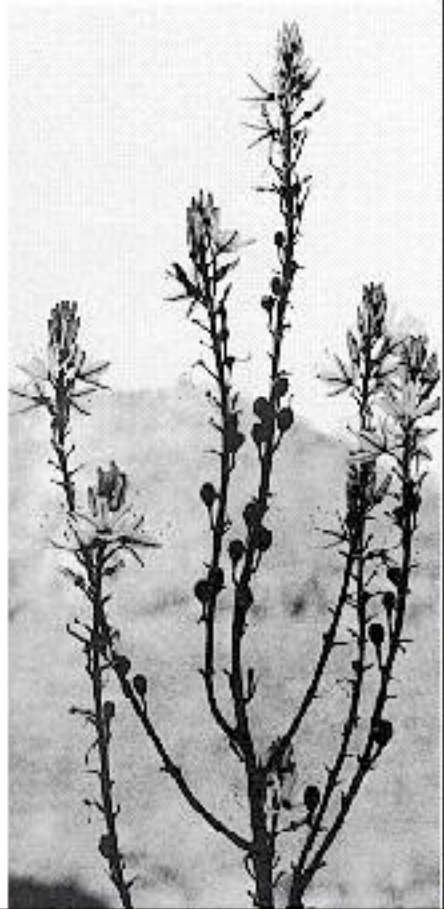
בו הופכות דמויות מוגדרות ומובדלות זו מזו להיות כונתם של דברים.

ב' 1717 חנה ל' 11113

מציאותם של אגמון אוריני

רקע מטושטש
לפרט האחד הבודד
שתפס את ליבו

מצילומיו של אגמון אוריניץ

הצילום:
חלקיק שניה
מתוך השטף
ההורס את עצמו,
ובונה את החדש
מתוכו.
להוציא עובדה
ולהעמידה בפני
עצמה מול השטף.

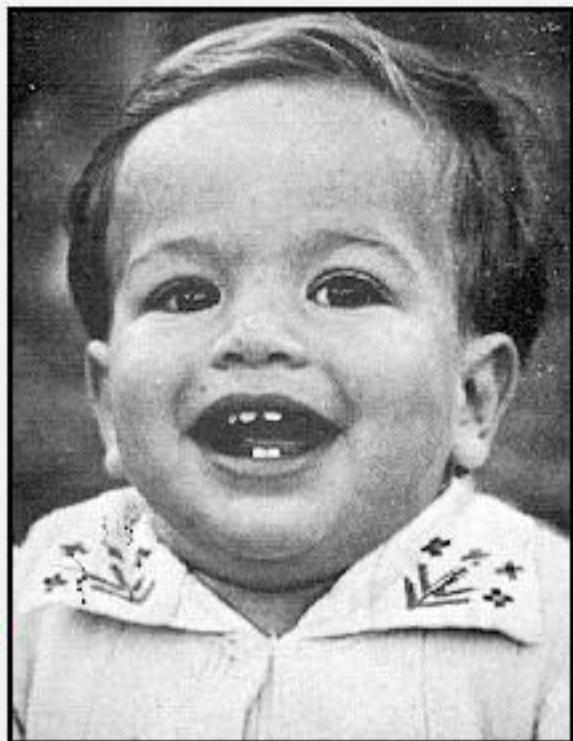
מציאותם של אנחנו אורי גיל

אין כאן תולדות חיים, ואף לא סיפור בתמונות.
אלה הם רסיסי חיים מקריים - הקדמה לצילומיו של אורי.

▶ פעוט פקוח
עיינים בעולמו
הבטוח, המוכר,
ובחברתו הטבעית.

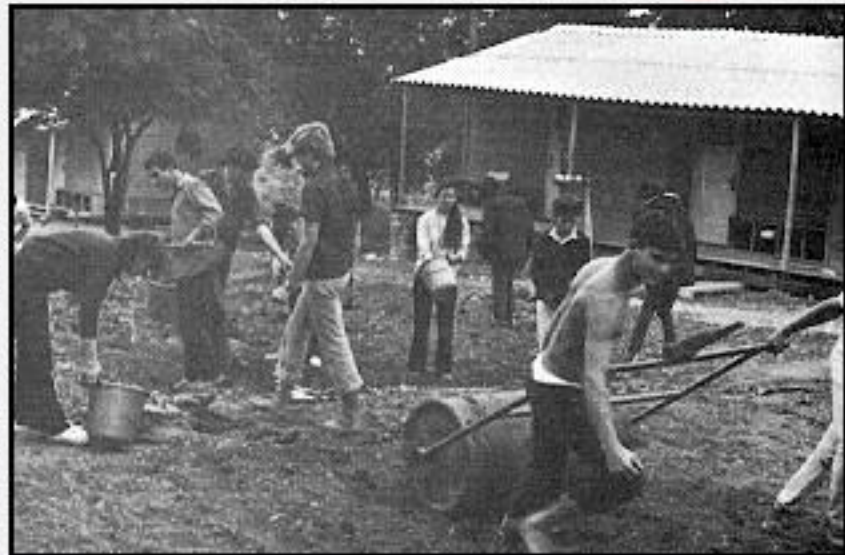
◀ בן שנה
לראות
ולטעום

מציאותם של אגרון אורי ז"ל

פורים... מכירים?

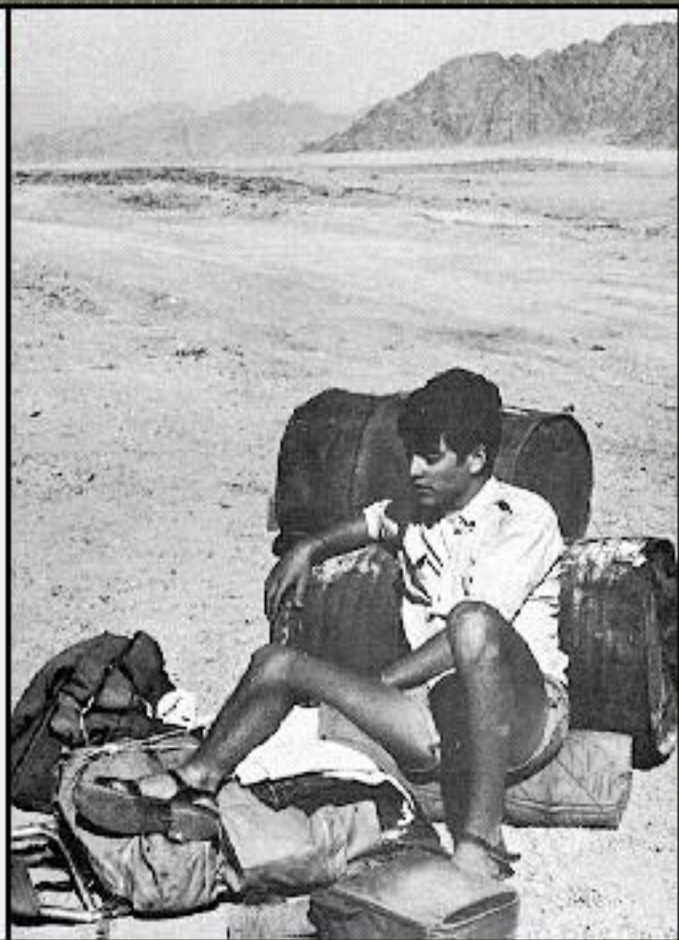
הכנת שטח ודשא בשכונת הנחל...

מבילומיו של אהרון אוריניץ

◀ על ערימת הציוד

ברכב וברגל

מבילויים של אגמון אורי ג"ל

הבילוי שלפני הגיוס - טיול עם עוזי בראש הנקרה

מציאותם של אנחנו אורי ג'יי

◀ טירון
בצ.ה.ל.

▶ "גרעין בנים"
תקופת בית
גוברין

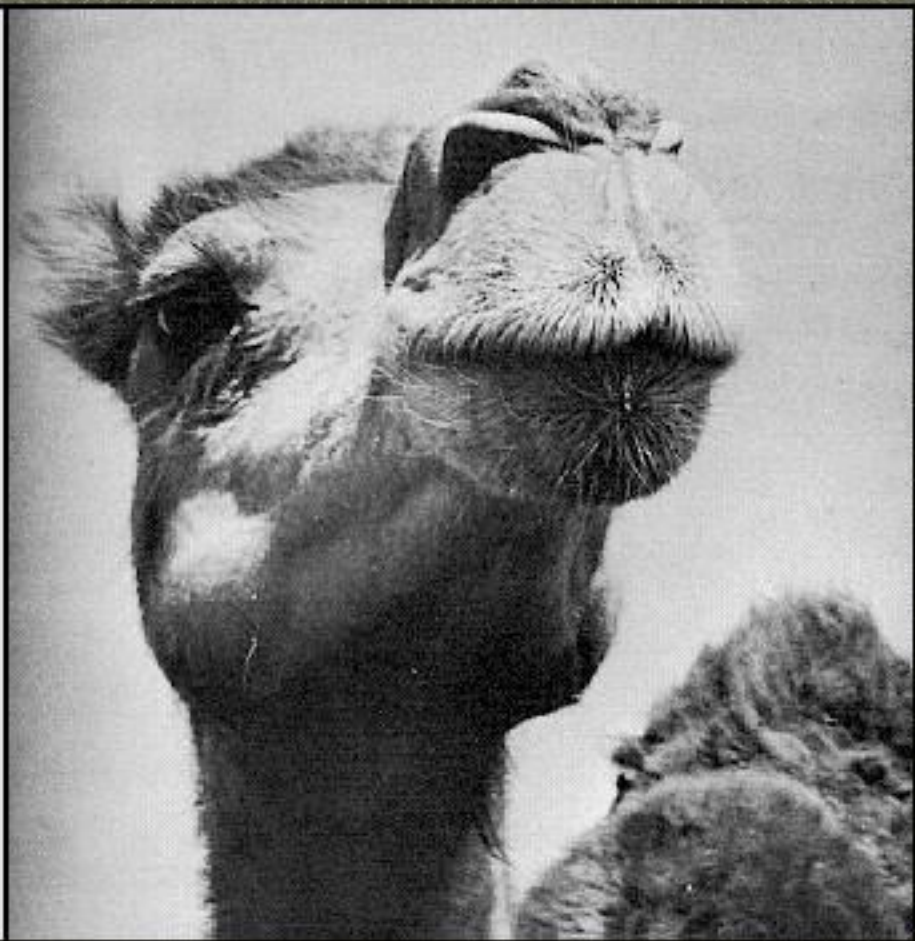
מציאותם של אנחנו אורי גיל

נאה במדבר מעין של
כלום ודקלי התמר.
פינה של חיים
והחברה ... ומסביב
המדבר.

מבית מדרשו של אהרן אוריני

מלך
המדבר
ועבדו

מבית אמו של אהרון אוריג'י

אם
על
בנים

מציאותם של אנחנו אורי גיל

חייל
בא
לחופשה
הבן
בא
הביתה.

